

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 907/2024
11.09.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Татјане Вуковић и Дијане Јанковић, чланова већа, са саветником Врховног суда Весном Зарић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела крађа из члана 203. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Мирослава Тешића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Пријеполју К.бр.60/23 од 05.03.2024.године и Вишег суда у Ужицу Кж1-83/24 од 22.05.2024. године, у седници већа одржаној дана 11.09.2024. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Мирослава Тешића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Пријеполју К.бр.60/23 од 05.03.2024.године и Вишег суда у Ужицу Кж1-83/24 од 22.05.2024. године, у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Пријеполју К.бр.60/23 од 05.03.2024. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела крађа из члана 203. став 1. КЗ и изречена му је условна осуда којом му је утврђена казна затвора у трајању од три месеца и истовремено одређено да се иста неће извршити уколико у року од годину дана по правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело. Окривљени је обавезан да на име имовинскоправног захтева плати износ од 77.007,08 динара, док је ради остваривања преосталог дела имовинскоправног захтева оштећени упућен на парницу. Такође је окривљени обавезан на плаћање судског паушала и других трошкова поступка о чијој висини ће суд одлучити посебним решењем.

Пресудом Вишег суда у Ужицу Кж1-83/24 од 22.05.2024. године, делимичним усвајањем жалбе браниоца окривљеног, преиначена је пресуда Основног суда у Пријеполју К.бр.60/23 од 05.03.2024. године, само у делу висине прибављене

имовинске користи и имовинскоправног захтева изреке пресуде, тако што уместо износа „77.007,08 динара“ треба да стоји „72.007,08 динара“, а у преосталом делу жалба браниоца је одбијена као неоснована а пресуда Основног суда у Пријепољу К.бр.60/23 од 05.03.2024. године, потврђена.

Бранилац окривљеног АА - адвокат Мирослав Тешић поднео је захтев за заштиту законитости против правноснажних пресуда, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев, укине побијане пресуде и предмет врати на поновно одлучивање.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, по оцени навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Бранилац окривљеног у образложењу поднетог захтева истиче повреду закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, без прецизирања законског разлога прописаног одредбом члана 485. став 4. ЗКП, али из његових навода произилази да указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП имајући у виду да наводи да је спроведен поступак вештачења преко вештака електро струке а да окривљени није обавештен о томе. Поред наведеног, сведоци – радници оштећеног су саслушани пред Првим јавним тужилаштвом у Београду без присуства окривљеног или његовог браниоца, односно окривљени није ни био обавештен о њиховом саслушању.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног суда, не могу прихватити као основани.

Одредбом члана 123. ЗКП је између осталог прописано да се вештаку може одобрити да поднесе писани налаз и мишљење, у року који одреди орган поступка а након завршеног вештачења, орган поступка обавештава странке које вештачењу нису присуствовале да записник о вештачењу или писани налаз и мишљење могу разгледати и копирати и одређује рок у коме могу да изнесу своје примедбе.

Како, дакле, законом није прописано обавезно присуство странака вештачењу, већ обавеза органа поступка да странкама које нису присуствовале вештању достави записник о вештачењу или писани налаз и мишљење, што је у конкретном случају учињено, то су супротни наводи браниоца окривљеног од стране овога суда оцењени као неосновани.

Надаље, из списка предмета произилази да су сведоци ББ и ВВ, запослени у ЕПС Дистрибуцији ДОО, саслушани пред Првим основним јавним тужилаштвом у Београду, по замолници ОЈТ у Пријепољу Кт.бр.19/2019, без присуства браниоца окривљеног, те на главном претресу одржаном дана 19.01.2023. године, поново саслушани у присуству браниоца окривљеног, којом приликом су одговарали на питања браниоца окривљеног, да би на главном претресу одржаном дана 05.03.2024. године суд донео решење да се прочитају ранији искази сведока ББ и ВВ, на коју одлуку суда странке, па ни окривљени и његов бранилац, нису имали примедби, на који начин је обезбеђена контрадикторност поступка, односно дата могућност окривљеном и браниоцу да постављају питања сведоцима, коју могућност је одбрана и користила. Будући да су сведоци на главном претресу изјавили да остају при исказима које су дали пред јавним тужиоцем, те да су у том смислу искази сведока дати пред јавним тужиоцем, идентични исказима датим на главном претресу, то се, имајући у виду целину ове доказе радње, претходни искази дати пред јавним тужиоцем не могу посматрати као посебан доказ.

Имајући у виду све наведено, наводи браниоца окривљеног АА - адвоката Мирослава Тешића којима се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП-а, оцењени су као неосновани.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА у осталом делу је недозвољен.

Бранилац окривљеног у захтеву наводи и да је изрека пресуде неразумљива, на који начин указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП, као и да је изрека пресуде противречна сама себи и са наведеним разлозима из образложења пресуде, да кључни разлози о чињеницама које су предмет доказивања нису ни наведени, на који начин указује и на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Надаље, захтевом се наводи и да је погрешно утврђено чињенично стање, да током поступка није утврђено да ли је окривљени оштетио предметна бројила односно да ли су његовим деловањем створени услови да се у бројило увуче парче целулоидне траке, као и да је окривљени у својој одбрани навео да су спорна бројила постављена 70-их година прошлог века, да се никада нико од представника оштећеног није појавио да их контролише и баждари и да су спорна бројила два дана након контроле замењена новим дигиталним бројилима, па је закључак браниоца да се не може искључити могућност да су бројила оштећена након демонтажа, те да не постоји ни један материјални доказ који недвосмислено говори да је окривљени крив за предметно кривично дело.

Изнети наводи браниоца окривљеног, по налажењу овога суда, представљају оспоравање чињеничног стања утврђеног у правноснажним одлукама и оцене доказа дате од стране нижестепених судова, давањем сопствене оцене изведених доказа која је потпуно другачија од оне дате у побијаним пресудама.

Како битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) и став 2. тачка 2) ЗКП и погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, не

представљају законске разлоге због којих је, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, то је Врховни суд у овом делу захтев браниоца окривљеног оценио недозвољеним.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Мирослава Тешића, Врховни суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП захтев браниоца окривљеног у односу на наведену повреду одбио као неоснован, док је у осталом делу захтев одбацио, на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП у вези члана 485. став 4. ЗКП.

Записничар-саветник
Весна Зарић,с.р

Председника већа-судија
Милена Рашић,с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић